

Assetjat de paraules i somrisos
he pogut entreveure el clos secret
d'algunes aparences entre encisos
i al fons de l'unghla i l'esguard del càlcul fred.
Els meus pactes, per sort, no hi són moneda
que concerta la venda de l'esclau.
Designada, a la fi, tinc la vereda
que em duu a l'absència que sempre
[em plau.

Allí centrat i sense orgull, madur
d'odiar els besllums de la fortuna,
guaite la dansa d'aquell fals somrís.
L'isolament fa l'ésser més segur.
Humilitzat en serenors de lluna,
no m'és advers sentir-me un home gris.

[Joan Valls](#)

(De «*Les roses marginals*»)